

**Maak kennis met de personages
van dit boek:**

Alfie, een jongen
met rotte tanden

Pap, Alfies vader

Gabz,
een klein meisje

Juffrouw Wortel,
een tandarts

Hoektand, haar kat

Winnie,
een maatschappelijk werkster

Juffrouw Haas,
een lerares wetenschappen

Agent Oen,
een politiemann

Raj,
een krantenverkoper

De sms-jongen, een jongen
die nooit ophoudt
met sms'en

Meneer Grijs,
een schooldirecteur

Meneer Snood,
een leraar toneel

Mevrouw Morrissey,
een oude vrouw

Gewoon maar wat tandpijn

Alfie had een hekel aan naar de tandarts gaan. Zijn tanden waren dan ook bijna allemaal geel. En de paar die niet geel waren, waren bruin. Ze droegen de sporen van al het lekkers waar kinderen gek op zijn, maar dat tandartsen haten. Snoepjes, priklimonade, chocolade. De tanden die niet geel of bruin waren, waren er gewoon niet meer. Ze waren uitgevallen. Eentje had in een karamel gebeten en was daarin blijven zitten. Andere waren ten prooi gevallen aan allerlei snoepjes met fruitsmaken.

Zo zag Alfie eruit als hij glimlachte ...

Dat kwam doordat de twaalfjarige jongen al niet meer naar de tandarts geweest was sinds hij nog heel klein was.

Hij was toen ongeveer zes. Hij had gewoon wat tandpijn, maar het werd een ramp. De tandarts was een hoogbejaarde man, meneer Voormalig. Hij had de beste bedoelingen, maar had al heel lang met pen-

sioen moeten zijn. Hij zag eruit als een schildpad, een oude schildpad. Zijn brillenglazen waren zo dik dat zijn ogen wel tennisballen leken. Hij vertelde Alfie dat zijn tand rot was, dat hij hem niet meer zou kunnen vullen en hem dus zou moeten trekken.

De tandarts sjarde en sjarde en sjarde met zijn reusachtige stalen tang. Maar de tand kwam niet los. Meneer Voormalig zette zelfs zijn voet naast Alfies hoofd op de stoel om zich erop te kunnen afduwen en de arme tand te trekken. Maar die wilde er nog altijd niet uit.

Toen riep de bejaarde tandarts zijn nog oudere assistente

erbij. Juffrouw Pedant moest hem vasthouden en trekken zo hard als ze kon. Maar zelfs toen wilde de tand niet loskomen.

Even later moest de receptioniste, juffrouw Filet, naar de behandelkamer komen om te helpen. Ze woog vast meer dan meneer Voormalig en juffrouw Pedant samen. Maar zelfs met haar volle gewicht erbij kwam de tand er niet uit.

Maar ineens kreeg de tandarts een idee. Hij verzocht juffrouw Pedant wat uitzonderlijk dikke tandzijde te gaan halen. Die wond hij zorgvuldig om de tand en vervolgens om het omvangrijke lichaam van juffrouw Filet. Daarna zei hij tegen zijn mollige receptioniste dat hij tot drie zou tellen en dat ze bij drie uit het raam moest springen. Maar zelfs toen haar kolossale gewicht aan

Alfies tand rukte, wilde die er nog altijd niet uit.

Terwijl de arme jongen nog doodsbang op de stoel lag, liep meneer Voormalig naar zijn wachtkamer en vroeg daar om versterking. Alle patiënten die op hun beurt zaten te wachten, werden opgeroepen om hem te komen bijstaan. Jong en oud, dik en dun, de bejaarde tandarts kon alle hulp gebruiken.

Maar zelfs toen die menselijke ketting van sjorders* aan de tand trok, bleef die muurvast zitten waar hij zat.

Ondertussen was de arme kleine Alfie echt wanhopig ge-

worden. De pijn die hij leed door al dat sjoeren aan zijn tand was honderd keer erger dan de tandpijn waarmee hij binnengekomen was. Maar meneer Voormalig wilde koste wat kost zijn werk afmaken. Hij zweette als een otter en omdat hij ook bijna versmachtte van de dorst, dronk hij een fikse slok van de spoel drank. En daarna pakte hij de tang beet, zo stevig als hij kon.

En uiteindelijk, nadat het sjoeren en rukken dagenlang had lijken te duren – wekenlang, maandenlang zelfs – hoorde Alfie een oorverdovende

* Waarschuwing! Verzonnen woord.

**KKKKKRRRRR
RRRRRRRRRRRRR
RRRRRRRRRAAAA
AAAAA
AAAAA
AAAKKKKKKKKKKKKK
KK!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

De tandarts had zo hard geknepen dat hij de tand verbrijzeld had. Die vloog in duizenden kleine stukjes door Alfies mond.

Nu de ellende eindelijk achter de rug was, lagen meneer Voormalig en al zijn helpers in een wirwar door elkaar op de vloer van de behandelkamer.

‘Goed gewerkt iedereen!’ riep de tandarts toen zijn assistente, juffrouw Pedant, hem overeind hielp. ‘Die tand was echt een vuil stukje vreten!’

Maar op dat moment drong er iets tot Alfie door. Hij had nog altijd tandpijn.

De tandarts had de verkeerde tand getrokken!

